

MAGÁNAPOKALIPSZISOK

G U E L M I N O S Á N D O R

Újabbán

Nostradamusra esküsznek az emberek
szegény dilinyós mert fantáziált és valami
szabályos szabálytalanságba illetve ha
bölcsek akadémikusaink megcáfolhatatlanul igaz
fejtegetéseire gondolkodok szabálytalanul szabályosnak
nevezhető versezetekbe szedte mindazokat a
kavargóan hülye ezoteriákat amiknek látomásosságát
kabalisták asztrológusok fejtegetik azóta hogy
pestisjárvány vette eszét kortársainak
de hörögve hánykolódott egész Európa
minek folytán a négy soros centuriákból saját
gyógyulásukat próbálták meg kicsipkedni ámbár
orvosunk prófétánk – ebben a szimbiózisban nem hihettek –
egyszóval a saloni szörny akárcsak Dante
képtelen volt szabadulni önnön
egzisztenciális kötöttségeitől s ezért
a poklot hovatovább a purgatóriumot
benépesítette személyes ellenségeivel
így állva bosszút rajtuk vagy legalábbis remélve
minthogy a jövendőmondónak is vannak ellenfelei további
gyűlölt kortársai bugyorba velük tüstént
sajnos hogy félnaiv poétánk megint csak tévedett
buborék-anonymusok és senkiháziak
egy már régen elfelejtett időből éppen az ő révén
juthattak végtelen halhatatlansághoz amiből ismételt
kérlelhetetlenül következik hogy a költőnek
átka valójában glóriát fon de minima calculo
az esetek többségében hamar kilyukad
és mint lakmuszpapír idővel ellentétes színbe
csalatkozik át

méltatlanok jutnak meg nem
szolgált jutalmaikhoz – így többes számban – mert a
világon egy szüntelen lidércnyomás kergíti meg
a jámborokat s kiváltképp a hiszékenyeket
akik egy-egy peremfigura névhasonlato-
ságából messzemenő következtetéseket
vonnak le minduntalan generalizálva
legyen szó akár poétáról akár profétáról egyre megy
de most
hajadon lánykák és megtévedt generálisok egyaránt
buzgón lapozgatnak
jövendölések százait faggatják
miközben azok
akik a feladványokat megoldhatnák
egyszerűen és szokás szerint lesöprik őket
az asztalról
elhordják zsákban a dülöutakat s fölrángatják
bizodalmaik hitet vízre fektetett kőtábláit
meglehet éppen a rébuszok félreérthető
hatására
de az sincs teljesen kizárva
éppenséggel szembehelyezkednek a kiolvasott sorssal
mert nincsen nagyobb ostora az emberi léleknek a
nagyravágyó hiúságnál és a hatalom megbabonázza
még
a szenteket is
álszentek ők
vagy azzá lettek
holmi fehér mágia
lázás készülődés a mindennapok teurgikus gyakorlatára
egyszóval a szűznek vélt világ
felhúzza szoknyáját s kitetszik alóla
a rég elvesztett lányság
mert ki száján termékenyül menyéthez hasonlóan
fülén keresztül szül
jó volna egyszer már tanulmányozni a kappanok
életfilozófiáját
de mi csak a versekben élünk
összegabalyodva mint a méhben alakuló magzat
bödönfejűen és apró hártázott kis lábakkal
idétlen kócsagok
ezért hát a művészetre esküdni – miként azt Kassák
öntudatlanul elárulta – annyi mint víz alatt énekelni
ő nem részletezte
szerencséjére mi több más helyütt már
nem is utalt arra
hányan fulladtak így önnön balgaságuk miatt
viszont ha elfogadjuk a kétféle nemzés lehetőségét

úgy mint seminatívot és korrupzívot
ez utóbbi alapján
lőből legyen az emberből tetvek lehetnek
csodálkozásunknak egykönnyen vége szakad
mennyi fondorlattal juttatnak dilettáns próféciákat
ki nem érdemelt babérokhoz
viszont megértem én lennie kell valahol egy kősziklának
ámde imígyen megint csak számárfületek
mutatunk az értelemnek – miért hogy piederasztátra
állíthassák – oly sokat gürööltek megnemesedett elmék
s ki nem állhatom amikor egyesek sajnos tömegével
inadekvát képletekben gondolkodnak persze tudhatnám
legtöbbjét a szerény képességek nem jogosítják föl
egyébre a
szellemi növényevésnél
ámde társául szegődnék minden új Krisztusnak
aki végre egyszer nyíltan vállalja már
nem burkolja szókba
példabeszédeit
egyáltalán –
kiiktatná a fecsegést
borongós ködökkel
málházott
megváltást
csak mívelünk szólna
mert
elegem van a rejtélyekből meg a rejtvényekből
alkalmasint már a tojós tyúkok is enigmatikusak
mondtam egy tudós elmének fűzfasípon játszunk
zenekari szívet s szerenád lesz könnyen jeremiádokból
giccses és esztelen mire szétmutatott
nem hallod a
bús bizánci
hegyek visszhangzó
fojtott dübörgését
s valóban a szívem körül meglazult ereszték
himbálózni kezdett
hurkoló kötelek
hurkolt harangkötél
lógtak a szemünkből nedves kötőfékek
vércsuszamos zablák
és már szemünk se volt
közlekedtünk
morzsolódó röghegyek
megvakított sárkányok és gyámoltalan ludak
süketen és elveszeten
utak szélén aranybugyogású szellemekkel
ó mert csak a legkézenfekvőbbeket nem vesszük észre

amik előttünk hevernek
s botladoztunk folyton saját árnyékunkban pedig már
alkonyult s a nyugat
ránk borította óriási kalpagját mint aki egeret fog
nem lehet úgy jó életet alkotni ha naponta
rosszul alakítjuk azt
és nincsen visszaszítóbba a mást zsaroló siránkozásnál
a másokat vádoló tehetetlenségnél
ekkorra már elvtársaink is flamingóként forgatták fejüket
és rózsaszínűek lettek mindahányan
röhöghetnekem támadt a tétovaságuktól de az
általános szellemszorulásban
többet sóhajtoztunk mint amennyi elviselhető lett volna
az egy főre eső kilátástalanságból
akik jelszavakkal és meztelenül futkároztak
végig az utcán
lelkendezve és a karácsonyfák csillagszóróival hajukban
mostanra megfeketültek
mint a héjában süített krumpli
sötét zugokba húzódtak az
éberség fölshentelt pribékjei elől
hervatag vitáztak és elméleteket gyártottak a föltámadásra
amihez előbb ki kellett nekik pécezni közülünk a júdásokat
s noha jelentkezőjük önkéntes nem volt a szerepre
harminc ezüstpénzért mindig lehetett
találni balekot
pedig a keresztre feszítés
akárhogyan nézzük
sokkal húsbavágóbb
igehirdetők
viszont akadtak szép számban
sose fogom elfelejteni azokat a szövétnekarcú gyerekeket
akiket a nemzetiségük föllobbantott
s bíztak benne
jármí fognak mi több
körtáncokat velük
zúgó vizek fölött
ámde a politikát még ha dilettánsok is
véletlenül se patkolókovácsok gyártják
bizony hogy erről van itten nagy-ba-szó szerelmes brátim
játszottak velünk pókert szakadatlan kétségbeesésben
ahol cserepekből ragasztott jövőnk volt a tétjük
meddig bírja s kibírja-e a kötőanyag
hát igen a székek mindig megtalálják a maguk seggét
csak a székeket próbálják unos-untalan mások
alá dugni
holdkórosok lettünk valamennyien
századokon át rojtolóztak szét a kacagányok

és nem voltunk se Ázsiában se Európában
mértéktelenség a mi mércénk
latinul nem tudunk és magyarul elfelejtünk de
ez még csak a kisebbik hiba
holt nyelvek között egy halódó
s végtelen türelmü a történelem kivár
oda fogunk járulni elébe
tudja jól
mint a mészáros
lucskos kötényben és hátratett kézzel
hogya a kicsalogatott ne lássa
mi készül
a vonatok pedig rohannak bennünk és zakatolnak
állandósult körpályákon
ahogy mi is zakatolunk fapadosan sistergő
gőzőket eresztve
miközben ösztöneink e talpfákon ugráló pionírok
dobálnak elénk hevenyészve kalimpáló sín párokat
így épülnek utaink az égbe
minimum a messze kéklő ég felé noha már a tudat
elfelejtü hová
dúcolja a cölöpöket
nézzünk szét savanyú és kopasz a föld
savanyú csillagok
vézna fényében áznak és rothadnak el a pelenkáink
szottyadt zászlai az etnogenezisnek
liliomok
és tűzbe taposott őszirózsák
egyre nagyobb hányada a kevésnek
falak közé zárva születéstől ez a mi
leépülésünk
folytonosan szégyenkezve
folytonosan verve a mellünket
így menetelünk
s fenntartás nélkül már csak
boldogtalan párzásokban hiszünk
parafaszájú lányokkal és tomporukat illesztgető
szépasszonyokkal meg az óvszerekben amik megkímélnék
a felelősségtől a fölötté válástól a kivacogtatott
jövendőtől
szikkadt vénemberek a padkán
üldögélnek a lélek peremén
sütkéreznek semmittevésben
hunyorognak
igen
igen
holnap majd elutazunk innen
holnap már turkálni fogunk a supermarketokban

kiülünk a Szajna-partra és fölvet a pénz vagy a
 Temzén hajókázunk s nézzük a ködöt
 oltári jó csajok jönnek ringó csípővel
 talán egyenesen a Palyboy hasábjairól és dugni
 akarnak és ők ajánlkoznak mert még fölismerik
 mert még tudják mert még
 egyszóval
 mi a virtus
 az ám
 de most még istentelenül le vagyunk simlisedve
 rájöttél faszikám nem ide köllött volna
 születnünk itt csak frankón be lehet piálni
 azonkívül hogy klozet az egész
 higgyél nekem haver mászkálsz dumálsz csövezel
 és semmi – legfeljebb a szarról írhat sz balladát
 bedobsz egy kurvának letudod
 jó volt nem volt ki emlékszik
 megette az infláció a tavalyi tarifát
 de ha holnap kivetnek a frontra
 cifra akol barmai
 megsiratnak-e az erdők
 jön-e utánad valaki
 legalább hogy ingben hazahozzon
 és a lépted nyomán
 cuppan-e a sár
 aszongya a főhadnagy
 majd átnevelnek
 hát tudod hogy
 kit fognak ők átnevelni
 esténként a híradó parancsra
 művelődjenek a sitten
 kárpótolnak kifingotott gyerekkorért
 sose fogok nekik fegyvert
 gátlástalan országlásban
 priuszosak egytől egyig
 tarkó lövés a klotyóban
 mossa fel a kövezetet
 nyolc napja már
 hogy nem tudok elaludni
 úszkál szemem a véres iszap alján
 mesélik – egy porcelántálban
 csupa emberi szemet csupa zselatinos
 emberi szemet
 hordtak végig a városon szerb horvát vagy
 magyar szemet ki tudja
 bugyogtak a kocsonyás tojások
 én meg kényszertévét nézek
 honnan jön az illúziótlanság

engem az anyám kidobott az utcára mert
viszketett neki
engem kölcsönbe adtak
engem szakadatlanul vertek
engem impotens gyámokhoz helyeztek
engem lopni tanítottak
engem még arra se
apám részeges volt anyám hektikás
fateromnak szétbomlott a mája
muteromnak levágták a mellét
zsírszódát ivott egy szövönő miattam
szép vastag combja volt s talán szürke szeme
arra nem emlékszem sohase figyeltem
most már nincs hogy szője
arcomra melleit
koccintsunk rá haver Isten nyugosztalja
nekem bezzeg akkor kiverték a fogam
nekem még a koponyámat
aljasul betörték
nekem még azt se
kuss ha szerelemről szólok
talán ezzel vágták haza
kifestettem zöldre a szovjet laktanyát
szórópisztollyal
na és
azóta lett oda mindkét vesém
tovaris konyec kit érdekelisz
nem bírok hugyozni öreg amikor akarok
csak amikor nem veszem észre
röhögtesd az öreganyád
nekem sírni volna kedvem
van egy anyaországunk de nincs anyánk
éjjelente sikált pofájú
angyalokkal álmodom s bízom abban hogy eljönnek
hozzám
meglátogatnak a kontinens felcserei
és fejüket ingatják
ólmöntés közben
kimerevedik
a sorsunk
szőrnyszülőttek vagyunk amorfok és mégse antropomorfozok
pendülő víz
mosogatólében
úszó szilveszter
mondjátok gyerekek tényleg újesztendő
kérdeszem tőled mit bámulsz
e karalábészagú
céklavérben áztatott országunk

felbűfög bennem újra és újra
micsoda hajnali hányadék
napról napra beletenyersz
vagy ő beléd
duhajok rettegő duhajok
ne szipákolj öreg búza se árpa se teremjen
csak dohányunk legyen
egy slukkért a nővéremet is eladnám
mert mi már-már megtetvesedünk a saját
feszültségeinktől
mit kezdjen a világ ilyen főzelékkel
de holnap
holnap letolom a gatyám
holnap kinyalhatják szűzek és angyalok
holnap holnap holnap
holnap az már ma van
holnap savanyúbb lesz minden jövőképünk
megbuggyant spenót
kasztráltak és bűdösek és makogók és vének
ámde mirőlunk Nostradamus sohasem beszélt
Jézusnak is
sírhathnékja támad
mi vagyunk a kereszténység zabigyerekei
szívünk körül hetedézig faforgácsok nőnek
kivirágzó faforgácsok enyvesek kormosak
Esterházy beszélt köldöknézésről meg értelmiségről
ha csak magunkat látjuk
vége
a provincializmus nem más mint tyúkvakság
kezelhető de
sokkal súlyosabban állnak a dolgok
merthogy a métely
nem ismerszik önmagára
és ezt rákos daganatok mondják
tüdővizenyek meg bélfertőzés
a tótokat kérdezd az oláhokat szikes
rácországban
hosszú fekete pópákat
ők még tudnának mesélni habár
megduzzadt pókok kaszálnak elő
a szájukból
kezük a biblián – jevandelije
igazhitűek a barbár
a testvér koncolásának
örök szolgálatában
de mi csak a jól
kiberetváltakban hiszünk
már aki hívó

mindig fölfelé mutogatunk mindig másra
demonstrálva hülyeségünket
puha szavú mesemondók szellelbélelt püspökök
itt kacsáznak tetteinkben
utólag a történész is tudja
hogy vezettek félre pomádés kegyencek
hol is hibáztuk el
szemünkben mocsárláng
virrasztó és hunyó tüzeink mocsara
köztesek voltunk mi
korlátlanul csodavárók
a kiheréltek ambíciójával a világtalanok
sejtéseivel
szomszédunkban szakállas ikonok
durrog a jókedv
ó mennyi mennyi téves energia
s ugyanakkor
várt egy nép a tripartitum fegyenctelepein
várt a kárhozatban
úgy vonult az idő hogy az évszázadok kéz a kézben
mentek és a halál zabált mint vadult cséplőgép
kontyukat szétbontva eszelős korszakok így bicegnek
elénk – csípőficamosan
hogy hazaszeretet
kényszerképzetünk csak
hátra szúrva bukik az áldozatkészség
hol keressük okát ma a tengődésnek
béklyóba vert tömeg gancája keserű
ne is tagadjuk hogy Buzlay Miklósok nagy ritkán
teremnek akkor se őszinte
bűnbocsánat pénzért
milyen fölemelő lelkiüdvöt váltott beszari nagyúr
de nézzük a tettnek valódi fonákját
eredendő gyáva s elosztogat mindent mire nincs
szüksége
szép volt igaz se volt főleg nem volt igaz
milyen remek prototípus milyen remek archetípus
döglesztő a büszke példa
ezért mondom
nem érünk rá többé
becsületesnek lenni
nyomorúságból csak tolvajok
születnek adócsaló svihák menti át vagyonát
miközben az ernyedt satnya nemzedékek blazírt-nagy
közönnyel malmoznak a napon
nekünk nincsen jogunk az időhúzásra
puszta számokká degradált bennünket a cirkuszi nagydob
pufogása

mintha diplomataék zsebében spulnira kötözve
 lógnának mélységes unalom cérnái
 rajtuk pedig a sokszínű műanyag egerek közönyre bogozva
 s így futkosunk Európán keresztül
 így próbálunk átvergődni szeges és szegtelen határon
 elaknásított paragrafusokon megalázó
 rendelkezéseken miközben újra és újra hitet kell
 tennünk a macskákhoz való lojalitásunkról
 különböző amerikákba szakadtak ógyelegnek a
 világ könnyeitől csuszamlós de örökké rideg pályaudvarokon
 szemükben zúzódtott tükröket tapogat ki
 a tél az érkező mozdonyok lámpája
 s a tekintet révedezve időz
 otthonról idenyikorgott szerencsés vagonok
 irányítótábláin
 aztán vesztegelnek bennünk nyugtalan éjszakákon
 a felzaklatott városok nevei
 ám a cselekvéskényszer sohasem jelentett
 döntéshozatalt is azonkívül pedig hol a garancia hogy
 akár egyetlen kislány mosolyát vissza tudnánk
 varázsolni
 ez a tanácsstalanságunk meddő
 szellemiséggel
 idekuksol az idegen gázlámpák alá permetezik
 rá szmoggal elegyes köd
 a megzavarodott holnap
 interurbán beszélget a tájjal búcsúzkodik otthon maradt
 holmijától és amíg ide-oda lökődik lassanként
 teljesen ellehetetlenül
 pedig valójában otthon kellett volna valamit befejeznünk
 olyasmit aminek kibontakoztatásához sem kezdtünk hozzá
 és ha tette is valaki félszegen
 most legfeljebb gyakorlatiatlan életét
 gömbölyítheti le álcázva magát biliárdgolyónak melyet
 hatalmas dákóval löktek farba egykor s azóta
 föltartóztathatatlanul rohan a szemközti oldalnál
 tátongó fekete lyuk felé örökre eltűnni s eközben
 ugyan kit érdekelne egy biliárdgolyó közérzete
 drága felebarátaim mondjátok
 aki ma függetlenül szeretne saját nemzetétől vattázza be
 jól az alfelét
 aki pedig azonosulni kíván a vidékiesség felhőzabáló
 közérdekeivel
 ajánlatos annak önkezeivel kikasztrálnia magát
 csilingelő ringlispilre kapaszkodtak fel majmok
 meghirdetve az állatkertek szuverenitását
 nézőpont kérdése csupán de a rács mindig közöttünk marad
 édes Istenem engedd ki a fenevadakat ragadozókat s ők

azonnal nyilatkozatban ítélik el az embert
holnap már arra ébredhetünk hogy kötelezővé tesszik a
nyershúsevést a télen-nyáron egyaránt divatos szőrmebundát
a kutyameleget és a farkasordító hideget az ok nélküli
krokodilkönnyeket a rókafilozófiát meg a medvetalp
használatát
semmi sincs kizárva semmi sem fog meglepni
azontúl hogy strucconként már homokba dugtuk fejünket
föltehetően a balladák korát éljük a titkokét
a sejtelmességét
ami körbebugyolálja mélyen a csavarszerű gyilkosságokat
újabbán gyapjúgubancok hullanak az égből melyeket
az angyalok nem tudnak kibogozni
ördögcscecsemők réklíjében mutatkoznak a békesség
meghasonlott manőkenjei
körültünk falak hasadnak irtózatukban
végzetszerűen teljesedik be a baljós öregek fejcsóválása
Nostradamus mégis elszámította magát
nem ismerte a félelem fagyos iszapját megkövesedni
reszkető lelkünknek közlekedőedényeiben
nem írhatott kettős fájdalomról
ami szétrepesztí bennünk az embert és nemzetet
mit tudhatott saját idejében diaszpóráról meg a nációk
olvasztótégelyében szétropogó csontokról
ma már úgy tűnik mindenki elszakadt valahova
mindenkinek mindenhol vannak gyermekei
de csak az erős
hatalmas
pimasz
és öntelt
húzhat új határt
ó a farizeusok
a köpönyegforgatók
a szemenszedett hazudozók
a képmutató igehirdetők
a féligazságok megrögzött bitorlói
a történelemhamisítók és a bérgyilkosok
az örökké elégedetlen senkiháziak
itt parádéznak
ablakunk alatt
bírói talárra hóhércsuklyát öltött
mindegyik és viszont
parókat a bárdra
ugyanakkor térítők és inkvizítorok
szamaritánusok hentések
alakoskodnak
játsszanak
s mit tehetnek ellenük az ösztönök

örökös számkivetettjei
mit a szembesülésre képtelenek
mit a magányos gondolkodók és a jobbra érdemes álmodozók
bizony eljön hozzánk a siserehad
vezérek szolgalelkű uszályhordozói
az újabb rendszertelenség odaadó
kivezényelt földmérői
eljönnek a jezsuita szemforgatók belopóznak
bizonytalanságunkba
hogy alattomban gyufát sercintsenek
nyirkos szalmánkat is föllobogtassák
bűntudatébresztéssel
arcátlanok lesznek
követelők
szunnyadó önérzetünket rugdossák
van-e méltóságod pupák
véelhető vagyunkadat orozzák el csakhogy
kiprovokálhassák a
szembeszállásodat
ez a bikaviadalok trükkje is
ez teszi úgymond jogossá az előre kitervelteket
puszta önvédelem kivilágított arénákban
Pilátus óta már nincs min csodálkozunk
elbocsátá Barrabást és megfeszíté Jézust
mindnyájan Barrabás magjából születünk – egyenes ágon
világos – ők is
s van-e nagyobb ironia mint hogy
istentagadó Péterek
őrzik maguknál a mennyeknek kulcsait
szeretném
ha minden földben megteremnének mint az acélos vetőmag
szeretném
ha minden időben
mikor a megtorlás esőzik akkor is
előmakacszkodna hóvirágfejük
sajnos az erdőket nem lehet
áttelepíteni
gondold meg van-e állhatatosabb az erdőnél
gyantás mély álmait helyben lélegzi be
önmagából él és önmagából fakad
de mi elhajózunk – kénytelen argonauták – minket
szárnyaira vesz a boldogtalanság s talán elpernyézünk
kéklő panorámák felé – ki tudja – s itt marad az öreg erdő
felperzselésre várva
Sütő már nagyon régen elmondta helyettünk
s igaza volt
az ember nem káposztalepke hogy törvényszerűleg
feledni tudná a bábót amelyből szárnyára kélt

na igen
a szomorúság
a hontalanság szárnyára
ezért is volna méltányos a kíváncsólom
legyünk képesek mindenféle talajból kicsírázni
ámbár genetikailag szemlélve nagy esélyünk van az
elkorcsosulásra
mint a kínai fenyőnek
a mandarinfának
megváltozott éghajlaton
persze ha magunkra köthetnénk a szülőhelyünket mint a
vietnami asszonyok a gyerekeiket
vagy ha csecsemőölünkben elférne az egész világmindenség
s ha az elfáradás tünetei nélkül naponta újraszülhetnénk
a megrokkant anyákat
szétgyöngyöző rengetegeket
akkor talán
illetve még akkor sem
hiszen a napok mind leszakadt grádicsok
belehorgonyoztak
a kétségbeesésbe s minden pillanatban megvirradhat egy
újabb sötétség
hitte-e valaki hogy rákényszerülünk majd
egészen más félelmeink lüktettek a halántékon
egészen más
nyomasztások
alól bukkantunk fel
s mintha kótyagosan ébredtünk
volna
rémálmok és lidércek buborékját
pattogtatta ki a
történelmi józanodás
mintegy a végleges bizonyosság szigetei
hajóztak el tenyerünkben
idegen és kalóz kincsesládák
összezavarodott
hullámokon bukdácsoltak
rájuk égetve forradalmi évszámok letűnt vezérek szignói
na most már vajon észre tértünk-e tudjuk-e
kettős életünknek jobbik felét töltöttük-e álomban
illetve ha őszinték akarunk lenni önmagunkhoz
önmagunk iránt vagy önmagunkkal szemben
akkor talán bevállhatnánk
eszmélkedésünk elejétől fogva tudathasadásos állapot
furcsa dimenzióiból faljárókként közlekedtünk
egyik ideológiából
észrevétlen a másikba
anélkül hogy bennünk különösen megbomlott volna

valami mert hiszen mit is jelent az öregedés
napról napra gyanakvóbbakká leszünk
s ha úgy fordulnak a dolgok hát koplalóművészek
ámde mégis milliók
élnek a legnagyobb megértésben
önmagukkal
a holtbiztos degeneráció ez
ugyanakkor megóvjá és körülkeríti fürjtojásnyi
öntörvényűségüket
a roncsolódástól a világ tektonikus mozgásaitól
ridegek
egocentrikusak
szenvédélytelenek maradnak
és főleg kegyetlenek mint a
vadászgató jegesmedvék
vörös keringésekből kikapcsolódott
tejfelhérvérsejtek
mint a gyalázkodásokban eldologiasodott Isten
az idő pedig kinyitja rettenetes zsilipjeit
s beszezírénázik feneketlen mélységekbe
saját magunk kulisszái leszünk ha nem vigyázunk
pártok
pártok
a differenciálódás húsdarálói
masszává nyomnak szét
egykor volt gondolkodókat
tévedhetetlen racionalistákat
egyszeriben kilöködnek
egyszeriben ránk szuronykodnak
a veszélyeztetettségek
ma már kitörölhetjük fenekünket az internacionalizmussal
rézmadarak kopácsolnak az éjben
ma már lesántult kőrisbogarak bicegnek
ha jól emlékszem Csoóritól van e kép
talán nem is lényeges hiszen az olvasmányélmények
poézis meg esztétika
egyáltalán a művelődés salakjai gazdtalan dombokként
emelkednek bennünk mint a pályaudvarok
fűtőházaiban a
mozdonyokból kilapátolt
szenesedett kőzetek
rosszul mondtam volna
mint a kövesedett szenek
mindegy
a használhatatlanság
szimbólumát keresgélem
a szemétre kerülés
bizonyosságát

főlölesleges
energiavesztett félanyagokat
s megcövekelek az irodalomnál
a művészetnél az esztétikai kategóriáknál a
lényegek lényegénél melyek érvényüket veszítik
melyek fölbukkannak és elmerülnek
melyek csak az ideálisban
előttünk vagy utánunk élnek
tátsd ki a szád
levegőbe fagyott kiáltásoktól
nem jut előbbre mi több
meghőköl a hang
hidd el így becsszóra mikor készpénznek
sem hisznek
ott a külvárosok lábánál
ott a megroggyant falvagnak szélénél
ott a kapualjban és a
lépcsőfeljárókban
huzatos bérházak függőfolyosóin
életünk előszobáiban már
ott posztolnak
ugrásra készen
láthatatlan
mégis
tapintható közelben
ott posztolnak Ők
indulataikat megérted érveiket nem
kapaszkodnál s
legurítanak
himbálózik himbálózik egy selyemzsinór
ne voksolj ne várjál senkire
nyakkendőjük színében különböznek csupán
a kajmakámok
bárminek a fordítottja is megtörténhet
csattog fülünkben egy transzcendentális metszőolló
csattog az önkény
micsoda viharvert dáridó
a tér pedig sima
körülzárt
kétdimenziós
kit érdekelnek immár
a pokolba vezető
utaknak jószándék-kövei
mikor a mennyekbe vágott csapásokon
pörölyözik majd a fogaidat
csillámló szegélynek sárga aranyfogat
kagylószínű metszők
ékes porcelánút

vakuló szemfogak
szuvas gyökérhibás
ínyek terrakottája
biciklipumpával
meg franciakulccsal
szétrebbentett
fogmadársor
így kövezi a pokolból
kiűzetés goltját
mind csupa jó szándék
hogy együtt lehessünk
egy akol egy nemzet egyazon fogcsapás
furcsa keresztutak
kivégzett végvidék s nincsen egy Balassi aki elzengene
a gyönyörű végek ékes dicséretét
friss koponyák
meghegyezett
fagyos szőlőkarón
irány- s útjelzőként
fordítva nyugatnak fordítva keletnek
s fordítva leginkább tömött észak felé
nyújtanánk kezünket
nyújtanánk egymásnak
légüres térben mint lappadt zászlócskákat
de már túl késő lesz
akkor hiába lesz
elátkozott fajta
egymásra nem figyelt
másnak pukedlizünk
más uszályát hordtuk
és most géjét szorít dágványos valóság
sikolts az égre hogy
micsoda
kegyelmi állapot
milyen irónia
bujkálnak a zombékos szívek
krétamalmok úzóttjei kokárdával kihajtottak
repszekre szétbontott és mindhalálíg
szelíd
bizony tiszták vagytok mint a
harmatos fűvön
anyjuk által nyalogatott
lemondott ózfiak
ó itt minden törvényszerű
faggyús bakancs tapos
lankadatlan
korlátoltság
a

veszélyez-
tetett
veszélyez-
teté-
sei
s nincsen
veszélyesebb
mámor
halálmámor
nekünk viszont hálásaknak kell lennünk
hogy alkalom
adódik följajánlani kutyaságunkat
a pecéreknek
hajbókolni köszönettel
amiért
megismertetik majd velünk
az
élőhomok összes
kifürkészhetetlen titkát
lehet rá is szolgáltunk talán
nem beszéljük régen ugyanazt a nyelvet
settenkedő
kalmárokként
árulgatjuk hamis
hitvány portékánkat
e lerohadt
önérzetet
miközben – valljuk be – hétfátyoltáncot
jártunk éppen aktuális
Heródesek előtt
valójában
a gnómok tünde táncát
udvari mulattatók
rigolettós nyomorékok
röhögni valóan groteszk
mozdulataival
illegettük magunkat
se kérve se követelve
pusztán ingyenes tényérnyalásért
a Gildákat pedig megbecstelenítették
várható volt
Keresztelő Jánosok nem születnek újra
minden vad és tombol és forog
összecsúsztak legendáink profiljai
feltöredezett a ritmusunk
s nézd
törmelékként hagyja el a vers
szétrobbantott műhelyemet

ám ez mégis a legkevesebb
 szóra sem érdemes
 mikor már százezrek
 dadognak megfélemlítve itt
 oly hiába kiabálok
 dadog a makrokozmosz
 dadog formátlanul
 s ki őrzi meg önmagában a szárnyaló madarakat
 éjszakákon át csatornákat ásunk
 egymás felé
 amik beomolnak
 s minduntalan meglep
 bennünket a virradat
 mesterséges elsötétítés
 mesterséges kivilágítás
 nemkülönben
 halogén a reggel
 neoncsovés az est
 hogy a tripperes édesanyjukat – mondanád
 bizony mondanád te
 ne is tagadd
 ha itt volnál
 ha te is itt volnál
 ha te is továbbra itt volnál
 ha te is
 ha te is
 de már belefacsarodtál
 beleszeletelted
 magadat
 éneklő nomádok szegény teáiba
 íme az én vérem
 felhőrpöli lassan egyik a másikat
 elkesere-
 désében
 mohón
 szomjasan
 és
 megválthatatlanul
 talán így van rendjén
 legalább a szerteturkált rendetlenség szintjén
 hová jutnánk szimpla sopánkodásokkal
 jól vagytok
 jól – ez a válasz
 remek
 s ezek után rögtön kifullad a szavunk
 mögöttesét soha nem emeli fel
 süktenéma filmek
 reszketnek a szemünk gödrén

süketnéma gesztusokból
találgatják
kik vagyunk
én asztalos Pecellőről
én meg mérnök Csantavérről
engem Mohol s Ada között vergődött ki szegény anyám
vajúdott már a tanyánkon s lerobbant a traktorunk
apám tragacson tolta őt egészen a betonig
ott születtem
két topolyafa között
ne említse uram nekem Topolyát
s Földvár milyen messze van
van van van
gondolni se bírok rá
volt két átmeneti hazám
hány lesz még
nekem Becsén van a házam
nekem Doroszlón a család
ne haragudjon
hogy szóltam
csak Topolyán voltam ember
itt már
mint a selyemhernyó
gubódom
itt már
bebalzsamozott a magány
itt már nekem státusom van tudja-e
s milyen státus jó atyám sose hittem volna rég
havonta jön föl az asszony
kuporgat
hoz egy kis pénzt
honnan veszi ne firtasd
csendesen csak annyit súg hogy ne kérdezzem van neki
holott
nekünk sose volt még
fölösleges garasunk
csak te gyere édes uram mielőbb
az ám vissza de hova
ojtani kéne a fákat
vetni kéne
borona
után nyögdécsel a föld is
és a kertet ki ássa föl helyettem
van két kecském van tűz nyulam Isten látja lelkemet
sokszor álmodom velük
nagy piócák vérszipolyok rajokban
jönnek támad a mocsár
s belekötözve a lábam

dörzsöl vág a raffia
delejezett füstí fecskék eltérített vándorok
idehullnak
ide le
anyám az álmok
és az átkok
hazudnak-e
nem tudom
ezek után ki merészel harsonázni
rokonai vagyunk mi a
szeplesített madonnáknak
rokonai
megvesszőzött Jeromosnak
menekülő Noénak és legfőképp
az ingatag
Péternek aminthogy Vado Roman iterum crucifigi
akár találkozunk valakivel az úton
akár nem
valami visszahajt
vissza ám de hova
elmebajos telekbe és diadalmas infantilizmusba
megrögzött és fölgerjedett vádaskodók közé
a statáriumok halhatatlanságába
kényszerzubbonyából
kipörgetett
nacionalizmusok
áramütöttjeinek
fölszabaduló poklába
fogolynak füstnek próbabábnak
melyen majd
pikádóügyességüket próbálgatják
ambíciókat dédelgető flipperes fiúk
bárkitől is kérdezd másként válaszol
mi a neve a dögtemetőnek
annak a kurva és százszor is áldott
földdarabnak
melyre a krisztusok töviskoronáiból
cinóber máglyákat emeltek
melyre pilátusok kézmosóvizéből
annyi sok-sok csepp gurult
ó ti kerekded és kocka alakú betűfolyondárok
ölelve áldva sírva úgy fojtottátok meg
a lelkét hogy már monstrozus böglyök bibliai
szörnyek szaporodnak tüzes szárnyú sárkányok
és természetesen férgék mindenekelőtt férgék
vacsorára nagy-nagy lakomára gyűlve
kinek lesz majd
helye

kinek marad talpalatnyi bármi
akármilyen is szörnyűséges
tolongásban
ebben a kannibalisztikus versengésben
amíg fölöttünk
nesztelen
fényvasúton szállnak
el az ábrándjaink
a múltunkat pedig
mint valami kincset
habár csak kacat
meg nem oldható kendőkbe csavarjuk s ide rejtjük
ide a leomló falak alá ide villámok
fésülte akác
bügykös lábaihoz
ahová nem tűr le jövevény
meg a folyóba tavaszonta
zordan beszédülő
kemény partdarabok sötét üregébe dolmányos
varjaknak szomorú szemébe ha kell még talán
a gerendákból kunkorodó néma vasszögekre
a beszédes kampókra
bőrünkön is átvijjogó szélcsapásokba
nyers és jellegtelen szántóföldkaréjokon
megtelepült ködökbe
kísérteties hangokba melyek éjszakákon szellemeinkkel
tapogatóznak le a kürtőből
csupa lúdbőrző sejtelmesség csupa kapaszkodás
az ősöknek
oltalmáért
mi mást tehetnénk
hiszen az illúziók
vereségének homályát
külön-külön
kápolnácskák őrzik legbelül
a szívdobbanások síremlékei
történekekből
kicsi skapulárék
horkanj horkoló világ
aki benned hisz még
kutyájára bízott csemeget
a szomszédék kutyájára
holnap
megeshet – azt is mondják – bejutunk a
híradóba
meg nem
erősített számadatként
mi jutott ki nekünk egyéb a szűkülésnél

szitákban állandó szitákban szűkülködve félve bizonytalanul
 esküszöm a borostyánok kétszínűségére
 íme itt burjánzik epeszín levél
 sápadt sárga násfa
 gospodák nyakán
 mi bomlik meg előbb
 a szórend
 a többfogalmú szavak esetleg az
 értelmi nyomat netán az agyunknak
 impulzusai
 sántaiskolát járnak bennünk a kételyek
 dobban egy-egy régi szó
 kilöködik formátlan agyag
 megszikkadó nosztalgia
 és már minden halott
 a bogarak önérzetét kéne eltanulni
 a zúgva fetrengő
 csápjaikkal motolláló
 hülye kis rovarok ösztönszerűségét
 mely bizonyos idő után
 kitermeli magából és egész nemzetségéből
 a szilárdabb ellenállást az élethez való csökönös jogot
 ellenállóvá teszi őket a legmodernebb spray-kre
 laborokban zutykolódott mérgek
 szanalására és semlegesítésére
 jaj mennyivel többet érme minden méltóságnál
 minden álfőlénynél undornál
 hiszen köpni nem elég köpni mindenki tud nagyobbat is
 mint te
 szerintem el sem tudjátok képzelni mekkorákat
 képesek köpni azok ott fenn
 mozdulatlan gorgó-fejek vízköpők
 olajozott mechanizmusok működnek a belsejünkben
 és a ki nem zökkengethető céltudatosság
 ez a korszak
 előjelét könnyen cseréli fel
 gyilkosnak és lázadónak
 kesztyűtlenül hamis
 topánkája egy se
 csak marka és markolatja
 asztrahánsuba
 toledói penge s nagyorosz acél
 hogyan is fogalmazhatnám szemléletesebben
 mint a fekete kék mint a sátáni avatás
 megiszonyít körbe s maga sohasem csömörlik
 de zubog
 de sistereg
 de utáltat

s bűvköréből mégse
szabadulhatunk
ezért mondom néha betoppant a gyötrődéseim közé
egy magányos észlény Erdélyből egy kivetett
kisebbségi – meghal és London azt se tudja hogy élt
vegytisztá ember kristályrácsozatú
Székely a sorsot nevében is hordja
egyszóval a keresztelőjánosok és az egzisztencialisták
s főleg a nagy moralisták szimbióziséből jöhetett létre az
ő leszármazottjuk az ő kisugárzásuknak érzékelője
aki visszatalált a mítoszokhoz mert valamiben
élni is kell s hibátlan logikával
gömböket gurigatott élénk a könyvek egére
hatalmas zepplineket magasan lebegő bolyákat
mindegyre levegő-bolyákat s elregéli parabolákban
miképp lesz az ember függő azaz csábítható azaz
manipulálható természetesen
azaz kezes azaz civilizált
azaz már csak tárgy tehát hontalan és szocializált
öszefoglalva mindent – alattvaló
ezért mondom nektek
a sebhelyeink
talán fölmentenek
inkább orcád verítékével
inkább orcád s lelked nyúztatásának
árán is
ellenkező esetben csak balek
átejthető
kiszolgáltatott
visszataszítóan sáros
akármilyen de szabad sohasem leszel
hiszen csak az ártatlan szabad
ingyenkonyháján a zsarnoknak ingyenkenyeret
valóban ingyen
mégse osztanak
milyen jó lenne holnapután ébredni és csak a
második napokat élni
emlékezetkieséssel
sajnos mindannyian lőtávolon belül vagyunk
őrzőangyalaink na lám mintha időközben
pisálni mentek volna értsük meg
a gyámoknak is vannak szükségleteik fontosabbak
előrevalóbbak
így maradhatunk nélkülük a csöndben
s kinn a hó kavargó belül forró tél
egymáshoz ér a húsunk
friss tejszag és a menstruáció keveréke
árad terjed

hát ez az
 Ádám is megjuhászodott ekkor
 példákat kínál a Teremtés
 összeomolni és felemelkedni – egy időben
 nincs-miérték-re mégis-sel toppantani
 a lehetségest karoljuk át
 ne a háromlábú
 iszonyatokat
 érzed
 Isten aranyfénye csurog le a hátunkon
 puha szájú pipacsok virágzanak vérző tüzeket
 a lányok terpeszében és mi a gazellák gereznájába
 töröljük párás homlokunkat
 érzed
 micsoda valószínűtlenül pucér az éjszaka
 hártvány lábak pilinszkys titokzatosság
 rajzolódik ki az ablakunkon s mezítelen csöndben
 vacog e bábeli jelenlét
 kezenincs lábainincs fejek a vánkosaink gödrén
 töredezett sóhaj
 sivár és szerzetlen misztika
 hús a húson dagad
 hús a húspan dagad
 meddig-é
 feszítő csiklandások szaladgálnak ide-oda-egerek
 jelképszerűen tiszta éteri poézis
 duzzadt bimbózata emelkedik
 zihál
 s rózsaszín selymétől piros énekeket
 énekel tenyérynvi parázs
 fogd és marasztald nemsokára
 meglehet órák kérdése csupán
 idefelé sújt a téboly-kancsuka
 menni kell osonni váll közé szorult
 fülekkel
 fülelni egyre s hasztalan
 reméld hogy a sejtjeink zsongása
 fölvidézi majd a himnuszokat
 tovább már nem tudom
 eljut az agy egyszer a holtpontra
 ott a vég
 a hiábavaló erőfeszítés
 a mentális anyag önvédelmi mechanizmusa
 ott lép működésbe
 most itt ez az a hely
 zavarog dadog a költői magabiztosság
 térjünk vissza ahhoz akiben úgy bíznak akitől
 a rejtelmeket várják megoldani

ne vágj fancsali ábrázatot említettem már hogy
újabbán Nostradamusra esküsznek az emberek
földi halálom után írásom többet ér majd
így vigasztalta magát
prepotens látnok ezernyi sületlenség atyja
ebben nem tévedett
viszont kijelenthetem
csöppnyit se érdekel bennünket egy fríg sapka
bolondos cárok meg vérfertőzött britek fátuma
mi közünk a brandenburgi őgrófkhoz guillotínra
érett egykori
bársonyos franciák szédelgéseihez
minekünk szinte már
önmagunkhoz sincsen közünk
illóanyagként mintegy az állandó levitáció
állapotában lebegünk akár egy Avilai Szent Teréz
vagy Liege-i Krisztina
ez az életszínlelés tán a halálnak küldött sürgöny
melehet
viszont a próféciák mégiscsak előremutatnak
de ha már ezekből a jövendölésekből kimaradtunk
jó az nekünk zsidóknak vagy rossz az nekünk vengrieknek
itt áll előttünk a történelem mint fehér asszony
mint fejdísszel ékesített kísértet
s hárfahangon szólal meg a tükörből
int felénk
öve megoldva
lábszára gyulladt gyalult
combjai még zártak de
befogad kétségtelenül befogad
ki maradhat ilyenkor közömbös
lépcsőfokéveinket időközben meghaladtuk
szegfűszeg illata száll a temetőkből semmi sem
idegen tőlünk bódultak vagyunk mint a kiherélt szamár
tétován tapogatózunk lépni szeretnénk
üzenni
de a szentséges költészet is otromba
prózává töredezik bennünk hát ennyit a
halvaszületésről meg az életbehalásról
magamban már régen megdöntöttem a horror vacui
elméletét nagyon remélem hogy tartozni fogok valahová
amennyiben tényleg kitöltjük az űrt s nemcsak
hajunk fog foszforeszkálni habár
lila ernyővel és világító agytérfogattal
így adnak magukról életjelet a hontalanok
viszont mi legyen a megkéselt
kenyértelenséggel a záporokban magunkra borított
újságpacsmagokkal elpépesedett

cikkek alól kipislogó szegénységünkkel
s mit érdemel az a bűnös akinek a záloga most
kezemben van
kezemben és emlékezetünkben
Nostradamust nem állva de fejfel
lefelé kellett volna
eltemetni
hát ennyit arról hogy
Pannóniában éltünk
mindannyian
ásítsatok rám mementóként
függesszétek a szemeteket
fákljaként fölém
füstöljetek de ne füstölögjetek
hiszen mi egyazon ágyások
széttaposott palántái vagyunk
kihüvelyezett szándékok
ostoba magok
miket nemsokára szépen
fölkapkodnak s visznek
az ég ragadozó szelíd madarai

1991. nov.–1992. febr.